

udført for at indskrænke Brugen af Spiritus, saa at vor Befolknings Livsvaner omdannes saaledes, at det bliver et sundere, rigere og lykkeligere Liv, der leves trindt omkring i vort Samfund. Det er, forekommer det mig, en given Sag, at de organiserede Afholdsfolk maa rejse sig til en kraftig Protest mod, at en Skattelovgivning som denne lægger sig paa tværs af det Arbejde, der saa godt, som Tilfældet er, er lykkedes dem at faa begyndt. Men var alt endda endt dermed, men hvis det lille Regnestykke, jeg her har opstillet for Dem, blev ført igennem for de allerede nu bestaaende Forbrugsskatter, vilde det vise sig i væsentlig Grad ogsaa at passe for disse, og naar det er Tilfældet, at de fattige i Samfundet bære den langt overvejende Skattebyrde, betale meget mere, end de rettelig burde i Forhold til deres Evne til at betale Skat, synes det mig uforvarligt vedblivende at læsse saa store Byrder, som der her er Tale om, over paa dem. Det forekommer mig ogsaa urimeligt, naar det erkendes, at af Samfundets samtlige Indtægter udgøre Forbrugsskatterne omtrent 75 pCt., medens de direkte Skatter kun udgøre 25 pCt.

Af disse Grunde maa jeg erklære mig for en ubetinget Modstander af disse to Skattelovforslag, og jeg skal derfor ikke opholde mig ved de Enkeltheder deri, hvor der efter min Mening i hvert Tilfælde nødvendigvis maatte foretages Ændringer. Det forekommer mig ganske urimeligt at fortsætte paa det Skattegrundlag, som i alleregentligste Forstand maa siges at vende den tunge Ende nedad.

At Forslaget om Indkomst- og Formuebeskatning i forskellige Retninger betyder væsentlige Forbedringer, skal jeg erkende. Det gælder i særlig Grad den Rateskala, man vil indføre for Indkomstbeskatningen. Naar jeg ikke skal opholde mig ved Enkelthederne deri, skønt jeg ogsaa der kunde have Indvendinger at gøre, er det, fordi jeg mener, at den Slags Detailler bedst høre hjemme under Udvalgsarbejdet.

Derimod kan jeg ikke undlade at gøre et Par principielle Indvendinger overfor Formueskatten. Det forekommer mig nemlig, at den stigende Skala, som man har gennemført nogenlunde konsekvent i Indkomstbeskatningen efter det Princip, at i samme Grad som Indkomsterne stige, svigtes ogsaa Evnen til at betale Skat, svigter man meget hurtigt, naar Spørgsmaalet er om Formuebeskatningen. Det forekommer mig mildest talt urimeligt at standse

Skalaen for Formueskatten allerede paa et saa tidligt Trin, som Tilfældet er, og at denne Stigning maatte fortsættes op til de allerstørste Formuer, der findes. Naar man finder det fornødent, til Trods for at de kun findes enkeltvis, at gaa op til saa store Indkomster som ca. 100,000 Kr., synes det mig urimeligt, at man ikke for Formuernes Vedkommende fortsætter til langt større Beløb. Det er jo dog utvivlsomt, at den Mand, der f. Eks. har en Formue paa 50,000 Kr., har Evne til at svare adskilligt flere Procent af disse 50,000 Kr. end den Mand, der kun har 10,000 Kr., men lige saa sikkert er det, at den Mand, der er Ejer af 1 Mill. Kr. eller mere, har en endnu større Evne til at betale en langt højere Procent af denne uhyre Formue end den Mand, der er Ejer af de 50,000 Kr. Her mener jeg altsaa, at der maa ske en gennemgribende Forandring, hvorved Statens Indtægt ved denne Formueskat vil forøges betydeligt.

Der er et andet Forhold, der ogsaa for mig er af principiel Natur, og som jeg allerede har omtalt og paatalt under Behandlingen af Skattereformen af 1903. Paa det Tidspunkt vandt jeg ikke Gehør, men det forekommer mig, at der nu maatte være bedre Jordbund for i hvert Fald en alvorlig Overvejelse deraf. Det er nemlig det Spørgsmaal, der findes i § 12, hvor der staar: „Til skattepligtig Formue henregnes ikke: Møbler, Husgeraad, Gangklæder, Smykker og andet til husligt Indbo hørende Løse samt Bog- og Kunstsamlinger eller lignende“. Jeg mener, at naar vi have Brug for alle de Skatte-kilder, der overhovedet findes, naar vi have søgt Skatte-kilder som de her foreslaaede, der synes mig urimelige, da de maa virke som en uhyre Tyngde paa den arbejdende Befolkning og de smaa stillede i Samfundet, hvor meget rimeligere var det saa ikke, om man drog ind under Beskatningen de uhyre Formuer, der findes adskillige Steder i Landet i de velhavende Hjem i Form af elegante Møbler, store Samlinger af Smykker, Bøger og Kunstgenstande. Jeg behøver ikke at fremstille for ærede Medlemmer, hvilke uhyre Formuer der findes trindt omkring i de mest velstillede Hjem. Selv om det fremdeles skal blive ørkesløs Tale, kan jeg ikke lade være med paa ny at slaa til Lyd for, at vi, i hvert Fald under den nuværende Situation, drage disse Ting ind under Formuebeskatningen. For ikke at misforstaas vil jeg sige, at jeg selvfølgelig gerne vil være med til, for ikke at